

“De wereld kan meer Dixie gebruiken. Meer optimisme, meer avontuur”

Julie Brown verloor 2,5 jaar geleden haar man, poolreiziger Dixie Dansercoer

Nu en dan is haar stem met Ohio-accent te horen. Je ziet haar gezicht niet op tv. Maar achter de schermen van *De expeditie: Groenland* is ze een stille kracht: Julie Brown (59), weduwe van poolavonturier Dixie Dansercoer. “Dixie is weg. Maar wat hij heeft opgebouwd, is heel erg levend.”

TEKST: JESSE VAN REGENMORTEL / FOTO: FRANK ABBELOOS

Poolreizen, dat is organiseren, samenwerken, taken verdelen. Taak van actrice Tine Embrechts in *De expeditie: Groenland* is om etmaal na etmaal contact te houden met het zenuwcentrum in ons land. Het zenuwcentrum in kwestie is Julie Brown. Zij geeft Embrechts haar dagelijkse weerupdate. Laat de pool-BV's weten wanneer ze beter nog even in hun kamp blijven, als er een sneeuwstorm op komst is. Is hun ankerpunt in een ontregeld avontuur. Ze is niet te zien in het programma. De momenten waarop haar stem – zacht, moedige en Amerikaans tongvalig – te horen is, zijn schaars. Maar haar aandeel in het programma is groot.

Je ziet op tv acht bekende koppen, maar in feite bestaat de Groenland-expeditie uit 21 leden. De BV's, een achtkoppige tv-crew, plus vijf poolgidsen. Die behoren alle vijf tot de organisatie Polar Experience. De route van 164 kilometer binnen de noordpoolcirkel – langsheen een oude Inuit-jachtroute – is door hen uitgestippeld. De hele expeditie is door hen opgezet. Polar Experience werd meer dan twintig jaar geleden opgericht door poolreiziger Dixie Dansercoer en Julie Brown, zijn vrouw. Na zijn dood zette zij zijn levenswerk verder, samen met haar logistieke partner en gespeciali-

Brown en Dansercoer trokken er ook samen op uit. “Ik ben zes weken met Dixie op Antarctica geweest. Een beproeving voor mij, een wandeling in het park voor hem.”

seerd reisagent Eric Bonnem van Expeditions Unlimited.

Dansercoer (58) viel op 7 juni 2021, tijdens een expeditie in Groenland in een diepe ijsravijn. Onmiddellijk zette Brown vanuit haar zenuwcentrum – hun huis in Huldendal, in de druivestreek – een reddingsactie op poten. Maar het ijsravijn was te diep. Dixie Dansercoer werd doodverklaard, zijn lichaam werd nooit teruggevonden.

Nu zit in datzelfde zenuwcentrum een vrouw die dan wel haar man, maar nooit haar levenslust verloren is. Die veel vertelt, en met geestdrift, in het bijzonder als het over hem gaat. Ze zegt hoe de dood van Dixie mee tot dit programma heeft geleid. “Een paar maanden na het ongeval, kreeg ik bericht van Mathias Coppens. Hij kende Dixie goed, ze waren samen naar de noordpool gereisd voor zijn programma *De Poolreizigers*. Hij was verdrietig, in shock. En hij wilde Dixie eren met een nieuwe expeditie. Terug naar het noorden. Het team van Roses

are blue, zijn productiehuis, is begonnen te brainstormen. Zo is *De expeditie: Groenland* ontstaan.”

“Het was geen makkelijke keuze, om Polar Experience te blijven runnen zonder Dixie”

“Maar ik kon niet én mijn man afgeven, én wat hij had opgebouwd. De gidsen wilden doorgaan, Eric ook. De kinderen en Dixie's ouders, die 92 en 93 zijn, ook. Dixie is weg, maar wat hij heeft opgebouwd, is heel erg levend. Het is een manier van gidsen in het poolgebied die verantwoord en verantwoordelijk is. Alrijd in kleine groepjes. Niks achterlatend – zelfs je behoefte niet, zoals ze zo treffend tonen in *De expeditie*. Wetend dat de kou niet je vijand, maar je metgezel is. Alleen minimale en berekende risico's nemen.”

“Dat heeft Dixie tot helemaal op het einde gedaan. Hij is gestorven, zijn klant bleef veilig. De expeditie die je nu op televisie ziet, gaat over land, bedekt door sneeuw en ijs. De laatste expeditie van Dixie was bijna duizend kilometer naar het noorden, op de Groenlandse ijskap. De klimaatopwarming heeft zijn rol gespeeld. Als zo'n massa ijs opwarmt, smelten de randen. Er is meer smeltwater en er komen meer crevasses: ravijnen in het ijs. Het idee dat die plek op Groenland zo instabiel was, was verbazend en onverwacht. En toen Dixie beseftte dat het er gevaarlijk was, is hij op zoek gegaan naar een route, zodat zijn klant veilig bleef.”

“Zijn lichaam zal nooit gevonden worden. Het lijkt wel of het rouwproces daardoor wordt uitgerekt. We weten perfect waar hij is gevallen. Er zijn stukken van zijn sleut teruggevonden. Maar er blijft iets van onzekerheid, onwetendheid, verdwazing. Negen maanden na mijn man, ben ik mijn broer verloren. Aan complicaties van suikerziekte. We konden afscheid nemen, het was sereen. De dood van Dixie is anders. Er is geen plek waar de vier kinderen, zijn zus, zijn ouders en ik naartoe kunnen gaan om te rouwen. We kennen de coördinaten, we zouden er kunnen overvliegen, als het weer goed is. Maar zou het ons iets bijbrengen?”

“Ik ben niet meer naar het ijs geweest, sindsdien”

“Vroeger wel. Ik vergeet nooit hoe het is om bij min 35 graden wakker te worden. Hoe mijn voeten bijna gevoelloos, maar toch heel pijnlijk waren. In 2000 ben ik zes weken met Dixie op Antarctica geweest. Een beproeving voor mij, een wandeling in het park voor hem. Toen Robin, onze jongste dochter, drie was, zijn we drie maanden met haar naar Alaska geweest. En toen Dixie begon te gidsen, runde ik vanuit Spitsbergen de expedities, terwijl hij op het ijs was. Maar later ben ik dat runnen van thuis uit gaan doen, met technologische hulp.”

“Als iemand sterft in het veld, op weg naar kantoor, blijven we met zijn allen naar kantoor gaan. Hoe gewaarschijnlijk de Brusselse ring ook blijkt te zijn. Natuurlijk zijn er risico's verbonden aan poolreizen. Maar het verbodt hoe mensen oorden over de manier waarop iemand sterft. Laat ons focussen op de manier waarop

De Amerikaanse Julie Brown woonde jaren met haar echtgenoot in Huldenberg. "Weet je wat Dixie was? Een deugniet. Prachtig Vlaams woord."

gaan. Maar als ze gesloten blijven, kan je maar beter weten hoe je ze moet open krijgen'."

"Dixie wist dat. Hij dreef zichzelf tot het uiterste. Maar altijd met plezier en met levenslust. Pas op. Hij was geen held. Hij was een man. Hij kon ambulant zijn. Hij kon niet verdragen dat mensen klagen over futiliteiten als het weer. Hij kon geen entitlement verdragen. Hoe zeg je dat in het Nederlands? Mensen die vinden dat ze overal recht op hebben, zonder er iets voor te moeten doen. Hij kon geen files verdragen. Vastzitten in het geheel kon hij niet verdragen. De coronalockdowns waren verschrikkelijk. Hij deed alles om niet binnen te moeten zitten. Hij fietste naar Luxemburg. Ging eten ophalen in de Colruyt en bracht het naar de voedselbank."

"Misschien was hij toch een held. In elk geval was hij een rebel"

"Maar nooit had hij slechte bedoelingen. Weet je wat Dixie was? Een deugniet. Prachtig Vlaams woord. We waren eens een tijd in Oregon. Er kwamen altijd maar herten de bloemen in de tuin opeten. De mensen van daar zegden hem: 'Je moet urineren en een perimeter afbakenen, dan blijven ze weg.' En hij maar rond de bloemen plassen. Ik kan je zeggen: het werkte niet. De herten bleven bloemen eten."

"Hij maakte mij aan het lachen. En ik mis hem. Elke dag. Ik heb dit nog nooit uitgesproken, maar het is pas sinds kort dat ik 's nachts weer door slaap. Meer dan twee jaar lang ben ik elke nacht wakker geworden met het besef: hij is nog altijd weg. Mensen zeggen me soms: 'Je bent zo sterk.' Het is lief, en bedoeld als compliment. Maar dit is geen *piece of cake*. Ik heb nog nooit gedacht: 'Ik kan niet meer.' Maar wel: 'Hoe moet ik dit doen?' Dan neem ik de expeditie-checklist van Dixie. Wat kan ik deze dag doen? Stap één: tanden poetsen."

"Er zijn hier in huis nog dozen vol brieven. Geschreven om ons te ondersteunen na Dixies dood, maar nog ongeopend. Af en toe doe ik er een open. Het biedt troost. Maar ik ben alleen, er zijn maar 24 uur in een dag en de vuilniszakken moeten buiten. En in een leven zonder de twee handen van Dixie, heb ik de moed om de boel samen te houden, maar vaak voor weinig anders."

"Ik voel me verantwoordelijk voor de kinderen. Maar ze doen het goed. Jasper is papa geworden. Evelien is een wereldreiziger en woont in Canada. Thijss heeft net een eigen huis gekocht met zijn vriendin. En Robin blokt voor haar laatste examen. Hun levens gaan de richting uit die ze al waren ingeslagen voor hun vader stierf. Dat stelt me gerust. Als ze hier in Huldenberg komen, zijn ze thuis."

"En als we allemaal samen eten, zet ik de foto van Dixie mee aan tafel. Dan is hij erbij. Eigenlijk is hij er altijd bij. Ik ben niet religieus, maar Dixie. Dansercoer was a *force of nature*. Een natuurkracht. En zijn enorme energie is er nog. Zoals Jasper het zei in een herdenkingsmoment: de wereld kan een beetje meer Dixie gebruiken. Wat extra zin voor avontuur. Meer optimisme. Ook al word je wakker bij min 35 graden."

iemand heeft geleefd. Ik ben weduwe geworden. Dat drukt een stempel op mijn ziel, maar het hoeft geen stempel op mijn leven te drukken. Dat klinkt stoer. En de realiteit is hard. Maar ik kies ervoor om Dixies leven te eren, door oprecht optimistisch te blijven. Dat is iets wat hij me heeft geleerd. Nog van hem geleerd: nooit opgeven. *Never give up*. Of zoals hij altijd zei, in het West-Vlaams: *Bluvn deure gaan*."

"Hij sprak vaak en met trots over de recordafstanden die hij met slede-en-kite aflegde op Antarctica"

"Maar hij leerde er meer uit om vijf dagen lang vast te zitten in zijn tent, door een sneeuwstorm, en dan op de zesde dag een enkele kilometer af te

"We weten perfect waar hij gevallen is. We zouden er kunnen overvliegen, als het weer goed is. Maar zou het ons iets bijbrengen?"

leggen. Dixie had altijd een plan. Wat doe ik vandaag? Wat kan ik doen vandaag? Soms is het: één kilometer afleggen op het ijs. Als je in diepe rouw bent, kan het zijn: je bed uitkomen en je tanden poetsen. Je moet niet naar de polen reizen om discipline te leren. Ik kende discipline, ik heb heel mijn leven gesport. Maar Dixie was *another level*. Hij bond een riem rond zijn middel en trok een tractorband naar boven op de steile kasseibaantjes van

Huldenberg. Als training voor de slee op het ijs. Wij je iets bereiken, dan moet je er iets voor doen, vond hij."

"Ik ben ook zo opgevoed, in Michigan en Ohio. Mijn vader was opgegroeid als wees, wij moesten leren zorgen voor onszelf. Op mijn zestien kreeg ik een rijbewijs, maar ik moest wel de banden én de olie van de auto kunnen vervangen. Mijn vader zei: 'Er zullen deuren voor je opengaan, het is aan jou om erdoor te